

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci

žalobce: **D. P.**
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře v Praze 4, Na Zlatnici 301/2

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2014, č. j.: 25308/DS/2014/Kj

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím dne 24. 2. 2014, č. j.: 25308/DS/2014/Kj, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Kostelec nad Orlicí (dále též „*správní orgán*“) ze dne 27. 11. 2013, č. j. ODOŽÚ 4337/2013-25531/2013-zt-200, a toto potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), jehož se měl dopustit tím, že dne 3. 9. 2013, kolem 13:55 hod., na pozemní komunikaci I. třídy č. 11, u pneuservisu u domu č. p. 183, v obci Doudleby nad Orlicí, ve směru jízdy od

obce Vamberk na obec Kostelec nad Orlicí, překročil jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky Volkswagen Touareg, registrační značky x, nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci 50 km/hod., když mu byla hlídkou Policie ČR pomocí silničního rychloměru Ramer 7CCD naměřena rychlost jízdy 82 km/hod. Po uplatnění možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/hod., tedy překročil podle správního orgánu nejvyšší povolenou rychlost nejméně o 29 km/hod. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu (dále uveden její podstatný obsah).

2. Žalobce v ní žalovanému předně vytýkal, že rezignoval na povinnost řádného zjištění skutkového stavu věci danou mu ust. § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „*správní řád*“). Správní orgány totiž podle něho vycházely při svém rozhodování toliko z fotografie z měřicího zařízení, kterou považovaly za tzv. „*privilegovaný důkaz*“. S takovým závěrem se žalobce ale neztotožňoval, když mezi údaji o měření, které jsou součástí téže listiny, chybí specifikace místa měření, označení obsluhy zařízení a úhel měření je zjevně rozdílný, než dle návodu k obsluze přípustných 22°. Přestože musely být správními orgánům tyto nedostatky z vlastní úřední činnosti známy, nijak se je nepokusily odstranit dalším dokazováním a za účelem zjištění, zda mají vliv na výslednou hodnotu naměřené veličiny rychlosti. Vzhledem k tomu učinil žalobce závěr, že správními orgány prezentovaný skutkový stav je v rozporu se spisy, resp. v těchto nemá oporu. Tím je podle něho dán důvod pro zrušení rozhodnutí dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „*s.ř.s.*“).
3. Žalobce popíral, že by dne 3. 9. 2013, ve 13:55:09 hodin, řídil vozidlo rychlostí 79 km/hod. Namítal však, že měření nebylo provedeno v souladu s Návodem k obsluze měřicího zařízení Ramer 7CCD, které bylo k měření rychlosti užito, a jehož výstup byl jediným důkazem, o který správní orgány opřely své rozhodnutí. Toto tvrzení dokládal odborným posudkem, který za účelem podání žaloby nechal vyhotovit. Podle tohoto posudku bylo měřeno vozidlo žalobce a měřicí zařízení v době měření fungovalo správně, avšak obsluha měřicího zařízení postupovala v rozporu s Návodem k obsluze a změřená rychlost tedy neodpovídala podle žalobce reálné rychlosti pohybu měřeného vozidla. V předloženém posudku je tento závěr odůvodněn výpočtem úhlů odklonu radarové hlavy, respektive CCD kamery. Při měření tedy nebyly podle žalobce dodrženy podmínky stanovené Návodem k obsluze, a proto shora uvedený důkaz nelze mít za privilegovaný a výslednou naměřenou hodnotu rychlosti nelze ztotožnit se skutečnou rychlostí vozidla žalobce.
4. Žalobce pokračoval, že dle zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, smí být k měření rychlosti užito pouze takové zařízení, které je k tomu kalibrováno, a to za současného dodržení postupu stanoveného Návodem k obsluze pro konkrétní typ zařízení. Český metrologický institut pak vydává metodické pokyny k obsluze měřicích zařízení a jiných technických prostředků, užívaných při výkonu dohledu na bezpečnost a plynulost silničního provozu. Dle Metodiky k usměrnění některých správních činností Obecních úřadů obcí s rozšířenou působností a krajských úřadů, vydané Ministerstvem dopravy, odborem provozu silničních vozidel, je potřeba, aby se správní orgány řídily vpředu zmíněnou metodikou Českého metrologického institutu, která v sobě subsumuje též nutnost postupu v souladu s Návodem k obsluze.
5. K nepřípustnosti důkazu vzniklého při měření v rozporu s Návodem k obsluze se žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 29/2011, v němž

se mimo jiné uvádí: „Nejvyšší správní soud považuje vyjasnění otázky, zda při měření žalobcova vozidla postupovali zasahující policisté v souladu s Návodem k obsluze měřicího přístroje PolCam PC2006 za důležité pro zákonnost rozhodnutí o spáchání předmětného přestupku. V ověřovacím listu č. 253/09 uvedeného přístroje je totiž uveden závěr, že rychloměr lze používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze. Také z tohoto důvodu považuje za nutné doplnění důkazního řízení minimálně o výsledky zasahujících policistů, případně i o další důkazy, jejichž provedení by se v dalším řízení před správními orgány ukázalo vhodným a potřebným pro řádné a úplné zjištění skutkového stavu věci.“

6. Žalobce dále namítal, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, když přestupek byl v rozporu s ust. § 74 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „přestupkový zákon“), projednán v jeho nepřítomnosti, aniž by pro tento postup byly splněny zákonné podmínky. Tím žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně, měl porušit právo žalobce na spravedlivý proces, a to tím, že žalobce zvlášť nepředvolal k ústnímu jednání. Předvolal k němu toliko zmocněnce žalobce. Nebyly tak podle něho naplněny podmínky pro projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce dle ust. § 74 odst. 1, věta první, přestupkového zákona, podle něhož „v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu“.

7. A žalobce pokračoval, že si je vědom ust. § 34 odst. 2 správního řádu, podle něhož se písemnosti doručují pouze zástupci, avšak přestupkový zákon je speciální úpravou a správní řád se v řízení o přestupku aplikuje subsidiárně. Přestupkový zákon hovoří výslovně o obviněném a nikoli o účastníkovi řízení obecně. Dále citace ze žaloby:

„Jak bylo výše uvedeno, tak dle ust. § 74 odst. 1 přestupkového zákona vyplývá možnost správního orgánu vést ústní jednání v jeho nepřítomnosti jen tehdy, byl-li sám řádně předvolán. Takový výklad je logický, neboť právě na ústním jednání může obviněný učinit tzv. účastnickou výpověď, která je svou povahou osobním úkonem, kde výpověď obviněného nelze nahradit výpovědí jiné osoby (např. zástupce). Nelze akceptovat tezi, že projednání věci, spadající pod pojem trestního obvinění, tedy jednání, z kterého přímo vyplývají zásahy do práv obviněného, lze vést v nepřítomnosti např. jen z důvodu, že jeho zástupce jej např. zapomene o ústním jednání informovat.“

Oporu pro takový závěr lze per analogiam legis dovodit z nutnosti předvolat obžalovaného v trestní věci k hlavnímu líčení nejen prostřednictvím advokáta, ale též oznámením obžalovanému (ust. § 64 odst. 1 trestního řádu), což je vyjádřením základního práva obviněného v trestním obvinění ve smyslu čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a čl. 38 Listiny základních práv a svobod, kdy byl přestupek projednán v jeho nepřítomnosti, aniž by byly splněny podmínky § 74 zákona o přestupcích, došlo by k porušení jeho základního práva podle čl. 38 odst. 2 Listiny (viz dále nálezy ÚS a rozhodnutí žalovaného v jiné věci).

Žalobce se tak opírá též o jiné rozhodnutí samotného žalovaného, které je známo právnímu zástupci žalobce, a kdy účastník tamního řízení dal svolení k jeho využití v rámci žalované věci. V daném případě samotný žalovaný – Krajský úřad Královéhradeckého kraje dne 4.4.2014, pod č.j. 2371/DS/2014/Kj zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kdy v rámci právního hodnocení odvolacího správního orgánu zrušil rozhodnutí z důvodu, že tamní odvolatel nebyl k ústnímu jednání náležitě předvolán.“

8. Žalobce trval na tom, že měl být k projednání přestupku předvolán, že nepostačovalo zaslání předvolání k němu jen do datové schránky zmocněnce. Odkazoval přitom na nálezn Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, podle kterého „je-li řízení o přestupku stěžovatele řízením o oprávněnosti trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, požívá stěžovatel i dalších minimálních práv (...) z tohoto důvodu také čl. 38 odst. 2 Listiny prohláší právo každého, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti, za právo základní, požívající ústavněprávní ochrany. Práva garantovaná v čl. 38 odst. 2 Listiny se proto nutně musí vztahovat na řízení, v němž je rozhodováno o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy (...) Aplikovatelnost čl. 38 odst. 2 Listiny na řízení o přestupcích lze ostatně dovodit i z názvu hlavy páté Listiny (právo na soudní a jinou právní ochranu) i vzhledem k obecnému charakteru práv garantovaných v čl. 37 a 38 Listiny (viz též Pavlíček V. a kol: Ústava a ústavní řád České republiky. Komentář. 2. díl. Práva a svobody, Linde Praha, a. s.: Praha 2002, str. 310).
9. Ústavní soud tedy uzavírá, že stěžovatel měl v řízení o přestupku, který mu byl kladen za vinu, základní právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, tj. měl právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku podle § 74 zákona o přestupcích, ledaže by odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit, nebo se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Ústavní soud se tedy nyní musí zabývat tím, zda byl stěžovatel k ústnímu jednání řádně předvolán. Pokud se ústní jednání konalo v jeho nepřítomnosti, aniž by byly splněny podmínky § 74 zákona o přestupcích, došlo by k porušení jeho základního práva podle čl. 38 odst. 2 Listiny.“
10. Protože předvolání k ústnímu jednání na den 27. 11. 2013 bylo doručeno toliko zástupci žalobce, nemohl se prý žalobce účastnit ústního jednání a navrhnout výslech svědků – policistů, kteří prováděli měření. Žalobce uzavřel, že žalované rozhodnutí je z výše uvedených důvodů nezákonné, neboť žalovaný při svém rozhodování vycházel ze skutkového stavu nemajícího oporu v provedených důkazech a též proto, že žalobce nebyl předvolán k ústnímu jednání. Navrhoval proto zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.
11. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 15. 5. 2014. Shrnl v něm žalobní námitky a odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí s tím, že se v něm věci podrobně zabýval. Konstatoval, že žalobce jako odvolatel neuvedl v odvolání jediný konkrétní důvod, jímž by prvoinstanční správní rozhodnutí napadl a pokračoval následovně (dále v podstatě citace z vyjádření žalovaného k žalobě):
12. Správní orgán I. stupně zahájil řízení a nařídil ústní jednání ve shora uvedené věci na den 4. 11. 2013, doručeno žalobci dne 16. 10. 2013. Dne 30. 10. 2013 zmocněnec odvolatele odeslal zprávu správnímu orgánu I. stupně, ve které požádal o změnu termínu jednání a doložil plnou moc k jednání. Správní orgán mu vyhověl a písemností ze dne 7. 11. 2013 nařídil jednání na den 27. 11. 2013. Předvolání bylo doručeno zmocněnci žalobce dne 14. 11. 2013. V den ústního jednání, dne 27. 11. 2013, v 08:50 hod., kontaktoval zmocněnec telefonicky správní orgán a omluvil se z účasti na ústním jednání z důvodu poškození svého vozidla při cestě ke správnímu orgánu (mělo dojít k prasknutí a vysklení zadního okna). Pracovník správního orgánu zmocněnci sdělil, že jeho omluvu nepřijímá, neboť jednání je nařizováno až na 14:00 hod., a případně je lze i posunout až na 17:00 hod, aby se zmocněnec mohl dopravit do místa konání ústního jednání veřejnou dopravou.

K ústnímu jednání se zmocněnec nedostavil, ani včas nekontaktoval správní orgán, proto byl přestupek projednán, bylo provedeno dokazování a vydáno rozhodnutí.

13. V rámci řízení bylo provedeno dokazování – předloženo a čteno: oznámení o přestupku ze dne 3. 9. 2013 č. j. KRPH-86173/Př-2013-050706, záznam o přestupku z měření rychlosti včetně fotodokumentace měřeného vozidla zn. Volkswagen Touareg, registrační značka x, ověřovací list rychloměru Ramer 7CCD č. 242/12 ze dne 1. 11. 2012, fotodokumentace z místa spáchání přestupku a z místa silniční kontroly. Předložené důkazy shledal správní orgán I. stupně jako zcela věrohodné. Ze shora uvedených důkazů bylo jednoznačně prokázáno, že se odvolatel dopustil uvedeného přestupku. Bylo prokázáno, že jel v obci rychlostí 79 km/hod, tedy překročil rychlost jízdy stanovenou v obci o 29 km/hod.
14. Během celého řízení nepodal žalobce ani jeho zástupce jediný návrh na provedení dokazování. Stejně tak nebyl zpochybněn jediný důkaz a podobně. Odborný posudek, který žalobce přiložil k žalobě, žalovaný neměl v době, kdy rozhodoval o odvolání, k dispozici, neměl tedy možnost se s uváděnými zjištěními v něm seznámit, ani na ně reagovat.
15. Žalovaný uzavřel své vyjádření s tím, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Odvoláním napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Výše sankce podle něho odráží nutnost zásadní represí donutit přestupce respektovat zákonem stanovené povinnosti řidičů motorových vozidel v silničním provozu. Vzhledem k uvedeným skutečnostem navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
16. Krajský soud projednal žalobu podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s.ř.s., a to bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřil. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. O tom byl ve výzvě poučen. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům (dále citace z části IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. října 2015, č. j. 51A 7/2014-36, ve které se tento soud vypořádal s žalobními námitkami).
17. „Podle obsahu správního spisu byl žalobce dne 3. 9. 2013, kolem 13:55 hod., zastaven hlídkou Policie ČR v obci Doudleby nad Orlicí, a to při řízení osobního motorového vozidla tovární značky Volkswagen Touareg, registrační značky x. Policisté na místě sepsali oznámení o přestupku, které žalobce, jehož totožnost ověřili podle občanského a řidičského průkazu, odmítl bez udání důvodu podepsat a vyjádřit se k věci. O přestupku byla pořízena příslušná fotodokumentace. Na základě oznámení Policie ČR o spáchání přestupku doručil Městský úřad Kostelec nad Orlicí žalobci dne 16. 10. 2013 Sdělení obvinění z přestupku a zároveň jej předvolal k ústnímu projednání přestupku na den 4. 11. 2013. Dne 31. 10. 2013 byl prvoinstanční správní orgán informován o tom, že si žalobce (tehdy obviněný) zvolil k jednání zmocněnce pana Ing. M. J., nar. ..., P. M. 2117/23, P. 9, přičemž ten zároveň požádal správní orgán o projednání přestupku v jiném termínu, a to z důvodu kolize s jiným úředním jednáním. Zároveň uvedl doručovací

adresu M. 989/7, P. 9, K. a číslo telefonu, na kterém si, jak zmocněnec uvedl, bylo možno upřesnit jiný termín projednání přestupku. To se však prvoinstančnímu správnímu orgánu přes opakované pokusy nepodařilo (viz úřední záznam ze dne 1. 11. 2013 na č. l. 16 správního spisu).

18. Další ústní jednání bylo nařízeno na den 27. 11. 2013 ve 14:00 hodin, a to cestou pošty. Zmocněnec žalobce převzal zásilku k jednání (podle doručky) dne 14. 11. 2013. V den konání ústního jednání, tedy dne 27. 11. 2013, v 08:50 hod., kontaktoval zmocněnec telefonicky správní orgán a omlouval se z účasti na něm z důvodu poškození svého vozidla při cestě ke správnímu orgánu. Podle něho mělo dojít k prasknutí a vysklení zadního okna. Proto se prý vrátil do Prahy, kde musí zabezpečit jeho opravu. Pracovník správního orgánu zmocněnci sdělil, že jeho omluvu nepřijímá, neboť jednání je nařízeno až na 14:00 hod., a že je lze případně posunout až na 17:00 hod, aby se zmocněnec mohl dopravit do místa konání ústního jednání veřejnou dopravou. Na to zmocněnec žalobce sdělil, že pro něho je důležité zajistit opravu svého vozu a že se správnímu orgánu ještě ozve (viz úřední záznam na č. l. 18 prvoinstančního správního spisu). K tomu nelze nepoznamenat, že když již se někdo ujme role obecného zmocněnce, tak že by měl mít za prvořadé zájmy svého zmocnitele, nikoliv své.
19. Zmocněnec žalobce se k nařízenému jednání nedostavil, ani správní orgán do té doby nekontaktoval, a proto ten projednal přestupek v jeho nepřítomnosti. Jednání bylo skončeno v 15:00 hodin (viz protokol z jednání na č. l. 19 správního spisu). V 15:39 hod. zaslal zmocněnec obviněného (žalobce) e-mailem správnímu orgánu podání, v němž uvedl, že vozidlo předal do opravy a že se již k jednání nedostaví z časových důvodů. Dodal, že vše písemně doloží. Že by tak učinil, není ze správního spisu zřejmé a nebylo by to ani relevantní, když od nahlášení údajného poškození vozidla, do doby konání jednání, měl zmocněnec žalobce dostatek času se k jednání dostavit náhradním způsobem. Navíc na něho byl správní orgán ochoten čekat a odsunout jednání až na 17. hodinu.
20. Prvoinstanční správní orgán rozhodl ve věci dne 27. 11. 2013 (tedy v den konání ústního jednání o přestupku) pod č. j. ODOŽÚ 4337/2013-25531/2013-zt-200, a zmocněnec žalobce podal proti němu blanketní odvolání prostřednictvím e-mailu ze dne 23. 12. 2013. Zároveň správní orgán žádal o vyhotovení kompletní kopie spisové dokumentace a sdělení, kdy si ji může převzít, aby se nemusel zbytečně zdržovat.
21. Výzvou ze dne 6. 1. 2014, č. j.: ODOŽÚ 4337/2013-228/2014-zt-200, vyzval správní orgán zmocněnce přestupce (žalobce) k odstranění vad podaného odvolání. V něm se mu zároveň dostalo náležitého poučení k odstranění nedostatků, včetně toho, že se může seznámit se spisovým materiálem u správního orgánu. Zmocněnec žalobce již ničeho nečinil a odvolání nedoplnil. Opět tedy přistoupil k věci velice laxním způsobem (zřejmě s ním spojoval nějaký zámysl), když s výjimkou ventilací svých problémů, s věcnou stránkou věci nesouvisejících, zůstal ve směru k ní a správnímu orgánu zcela nečinný. Žalovaný proto rozhodl o odvolání v intencích § 89 odst. 2 správního řádu.
22. Na tomto místě nelze nezmínit, že obecný zmocněnec pan Ing. M. J. je nadepsanému krajskému soudu znám z úřední činnosti. Jako obecný zmocněnec totiž vystupoval i v jiných přestupkových věcech, nyní právě i v souběžně Krajským soudem v Hradci Králové přezkoumávané věci vedené pod sp. zn. 51A 10/2014. Rovněž v ní se zmocněnec Ing. M. J. nezúčastnil projednání přestupku s odůvodněním, že se mu rozbil automobil a

podal blanketní odvolání, které přes výzvu správního orgánu zákonným způsobem neodůvodnil. Nepochybně s chybnou představou uplatnění námitek až v přezkumném soudním řízení. Správní orgány, rozhodující ve věci, tak neměly v průběhu přestupkového řízení žádnou povědomost o jeho nápadech, respektive jim ani nemohlo přijít na mysl, že by jimi měly zabývat, a to ve světle doloženého skutkového stavu věci.

23. K uvedeným postupům (blanketním nedoplněným odvoláním), a jak na ně nahlížet a hodnotit je, se již opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud v celé řadě rozsudků. Např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 As 93/2015-36, je mimo jiné uvedeno:

24. „*Poukazoval-li stěžovatel na to, že před provedením dechové zkoušky kouřil, což mohlo ovlivnit správnost měření, Nejvyšší správní soud konstatuje, že toto tvrzení uvedl stěžovatel poprvé v žalobě. Jakkoliv ve správním soudnictví platí princip plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. V takovém případě by byla totiž popřena koncepce správního soudnictví založená na přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Základním smyslem a účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí je poskytnutí ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivně pokusily. K tomu srov. konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, či ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43.*“ Stejně tak v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, je uvedeno, že: „*S ohledem na shora uvedené konstatování, že správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení, nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitky ohledně nepřesnosti GPS souřadnic, která byla účelově uplatněna až v řízení před krajským soudem. Správní orgány důkaz videozáznamem provedly, řádně jej hodnotily samostatně i spolu s ostatními důkazy a dospěly k jednoznačnému závěru o tom, že stěžovatel předmětný přestupek spáchal. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Poněvadž však nyní namítaná skutečnost ohledně provedení měření nebyla ve správním řízení žádným způsobem rozporována, a nevyvolávala tak pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se jí nijak zvlášť, tj. preventivně, zabývat ani v řízení v prvním stupni a s ohledem na rozsah přezkumu ani v řízení odvolacím. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě stěžovatele v průběhu celého správního řízení nelze jeho námitku ohledně souřadnic GPS v současné fázi řízení projednat, neboť nebyla v důsledku pasivity stěžovatele přezkoumávána v průběhu správního řízení.*“

25. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, se k uvedené problematice uvádí následující:

(-)

26. Ze správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že ve věci se dne 30. 1. 2014 řádně konalo ústní jednání, na kterém bylo provedeno dokazování oznámením o přestupku, záznamem o přestupku (včetně fotografie) a ověřovacím listem silničního radarového rychloměru. V předvolání k ústnímu jednání byl stěžovatel poučen, že po ústním jednání mu bude

umožněno vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. V průběhu správního řízení stěžovatel ničeho vůči skutkovým zjištěním nenamítl a proti prvostupňovému rozhodnutí podal pouze blanketní odvolání, které přes výzvu správního orgánu nijak nedoplnil.

27. Odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním (přestupkovém řízení) platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. Je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 – 71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS, popř. rozsudek ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43). V projednávané věci žalovaný dospěl na základě provedených důkazů k závěru, že bylo spolehlivě zjištěno spáchání přestupku stěžovatelem.
28. Nejvyšší správní soud dospěl ve shodě s krajským soudem k závěru, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav tak, aby mohl být stěžovatel bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání výše popsaného přestupku. Oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován.
29. Námitku nesprávnosti měření z důvodu vadného použití rychloměru či nemožnosti vyslovení závěru, že změřená rychlost odpovídá skutečné rychlosti, stejně jako důkazní návrh předmětným posudkem stěžovatel uplatnil až v řízení před krajským soudem, ačkoli tak měl a mohl učinit již v řízení před správními orgány. Tvzení stěžovatele, že si posudek opatřil až pro řízení o žalobě z důvodu vysokých nákladů a také proto, že až v té chvíli zjistil, že situace je skutečně vážná, Nejvyšší správní soud hodnotí jako zjevně účelové.
30. Nejpozději po vydání prvostupňového rozhodnutí, v němž dospěl správní orgán k závěru, že stěžovatel přestupek spáchal, stěžovateli muselo být jasné, že existují důkazy prokazující jeho vinu. Za situace, kdy podal pouze blanketní odvolání, nemohl důvodně předpokládat, že nebude pravomocně uznán vinným z přestupku. Správní orgány řádně hodnotily provedené důkazy a dospěly k jednoznačnému závěru, že stěžovatel přestupek, ze kterého byl obviněn, spáchal. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Vzhledem k řádně provedenému dokazování ve správním řízení a zjevně účelové pasivitě stěžovatele v jeho celém průběhu nelze jeho námitku směřující do nesprávného skutkového zjištění (nesprávnosti měření rychlosti) projednat v řízení před správními soudy (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43).
31. Provádění důkazu odborným vyjádřením ze dne 16. 6. 2014 tedy nebylo na místě jednak proto, že skutek byl dostatečně prokázán, jednak proto, že se jím stěžovatel snažil doložit

novou skutečnost, kterou nepřipustně účelově uplatnil až v řízení o žalobě. Krajský soud proto nepochybil, pokud shledal, že důkaz tímto posudkem není potřeba provádět.

32. *Z téhož důvodu nebylo ani nezbytně nutné provádět dokazování vyjádřením výrobce předmětného měřicího zařízení. Provedení tohoto důkazu ovšem bylo v diskreci krajského soudu, jak je mu svěřena ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. Lze souhlasit se stěžovatelem, že důkazní síla tohoto vyjádření může být oslabená, neboť výrobce zařízení má zájem na tom, aby bylo jeho zařízení považováno za bezchybně fungující. Na druhou stranu především v těch částech, v nichž pouze popisuje fungování zařízení, je nepochybně důkazním prostředkem relevantním. V každém případě je nutno zopakovat, že v nyní projednané věci bylo provedení tohoto důkazu nadbytečné. Ani kdyby bylo vyjádření výrobce měřicího zařízení shledáno jako zcela neprůkazné, nevěrohodné apod., nemohlo by to na věci nic změnit. Je totiž nutno zopakovat, že podklady shromážděné již správními orgány byly plně postačující pro shledání stěžovatele vinným ze spáchání přestupku.“*
33. Potud tedy judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž lze vyvodit jediný logický, racionální a zákonný závěr, a to, že obviněný sice nemá povinnost v průběhu přestupkového řízení na svoji obhajobu cokoli uvádět, přistoupí-li však na tuto „strategii“, musí počítat s tím, že ho pro nestřežení svých práv mohou postihnout z rozhodnutí ve věci plynoucí nepříznivé důsledky, které by jinak mohly být v případě jeho konstruktivního přístupu k věci eliminovány. V dané věci proto vycházely správní orgány z podkladů, jež měly k dispozici (oznámení přestupku, úřední záznam o kontrole žalobce z důvodu nedodržení nejvyšší povolené rychlosti, ověřovací list použitého silničního radarového rychloměru RAMER 7CC, fotodokumentace zaznamenávající měřené vozidlo, jež žalobce řídil), a ty byly plně dostatečné k tomu (žalobce je nezpochybňoval), aby na jejich základě bylo možno učinit závěr, že žalobce spáchal za vinu mu kladený přestupek. Ze všech těchto podkladů vyplývá, že žadatel řídil příslušné vozidlo a že měření bylo provedeno způsobilým měřícím zařízením a příslušným policejním orgánem. Odhlédnout nebylo možno ani od toho, že žalobce při kontrole nebrojil proti provedení měření a jeho výsledku. Ostatně i z odborného posudku předloženého žalobcem plyne, že byla měřena rychlost vozidla, které řídil a že měřící zařízení fungovalo správně. S ohledem na jednoznačně doložený skutkový stav věci (viz výše) a obsahy prvoinstančního správního rozhodnutí a žalovaného rozhodnutí (ty byly žalobci – jeho zmocněnci doručeny, jsou mu tudíž známy a netřeba jejich obsah proto znovu opakovat), proto dospěl krajský soud k závěru, že nebylo potřeba důkazní stav doplňovat odborným posudkem ze dne 17. 4. 2014, podaným Mgr. P. Š., DiS, a připojeným k žalobě. Ostatně tímto odborným posudkem by měla být prokazovaná skutečnost, která byla vznesena až před krajským soudem v žalobě, nikoliv v průběhu přestupkového řízení (viz výše, šlo o skutkovou novotu), a jak již bylo uvedeno, šlo by navíc o důkaz nadbytečný, neboť skutkový stav věci byl za dané situace dostatečně zjištěn důkazy výše zmíněnými.
34. Totéž ovšem platí i ohledně námitek týkajících se pochybností o správnosti měření a kompetenci obsluhy měřicího zařízení. V průběhu přestupkového řízení totiž nevznikla o těchto otázkách sebemenší pochybnost, když měření bylo provedeno standardním měřícím zařízením, a to policejním orgánem k tomu zákonem zmocněným. Žalobce přitom v průběhu přestupkového řízení nevzněl žádné námitky tohoto typu, a proto za stavu, kdy spáchání daného přestupku plynulo z důkazů, jež již byly součástí správního spisu, bylo by nadbytečné opatřovat ještě důkazy další a danou skutečnost dále a dále

odůvodňovat nad rámec běžného stavu dalšími důkazy. Nebyl proto sebemenší důvod ani předvolávat k jednání jako svědky policisty, kteří se měření zúčastnili a zkoumat jejich předpoklady a postupy měření. Nic takového se v daném případě pro naprostou jednoznačnost nenabízelo.

35. Prvoinstanční správní orgán se věci podrobným způsobem zabýval, jak je zřejmé z jeho odůvodnění (viz rozhodnutí Městského úřadu Kostelec nad Orlicí ze dne 27. 11. 2013, č. j.: ODOŽÚ 4337/2013-25531/2013-zt-200), přičemž ke stejným závěrům dospěl i žalovaný. Krajský soud se s jejich závěry plně ztotožňuje, a proto na ně v dalším i plně odkazuje, neboť jinak by jen jinými slovy opakoval totéž. Správní orgány nerezignovaly na zjištění správného skutkového stavu a nevycházely jen z fotografie z měřícího zařízení, jak je zřejmé z výše uvedených podkladů rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že přestupkové jednání žalobce bylo dostatečně zdokumentováno a prokázáno. Oznámení o přestupku, fotodokumentace se záznamem měření vozidla a ověřovací list radarového rychloměru, byly za daného stavu dostatečné k objasnění skutkového stavu věci. Rozhodnutí obsahuje určení věci, kterou mělo dojít ke spáchání protiprávního jednání, z fotodokumentace lze seznat registrační značku vozidla, typ vozidla (VW Touareg) a podobu žalobce. Žalobce námitky obsažené v žalobě neučinil předmětem odvolacího řízení, a teprve až v žalobě zpochybnil výsledky měření, přestože tak mohl učinit již ve správním řízení. Jeho postup neodpovídá smyslu a účelu plné jurisdikce a jeví se jako účelový a obstrukční. Byly-li podklady použité k prokázání žalobcovy viny postačující a o skutkovém stavu nevznikly v přestupkovém řízení žádné důvodné pochybnosti, bylo možné v soudním řízení vycházet pouze z takto zjištěného skutkového stavu. Rozhodnutí správních orgánů jsou přitom plně přezkoumatelná, neboť je z nich patrné, jaký skutkový stav vzaly za rozhodný, jak uvážily o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech. Liknavost zmocněnce po vydání prvostupňového rozhodnutí, v němž dospěl správní orgán k závěru, že žalobce přestupek spáchal, je přitom zarážející, neboť mu muselo být jasné, že existují důkazy prokazující jeho vinu. Za situace, kdy podal pouze blanketní odvolání, nemohl důvodně předpokládat, že nebude pravomocně uznán vinným z přestupku. Domníval-li se žalobce, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Vzhledem k řádně provedenému dokazování ve správním řízení (viz protokol o projednání přestupku ze dne 27. 11. 2013, č. l. 19 správního spisu) a zjevně účelové pasivitě žalobce (jeho zmocněnce), nelze proto jeho námitku směřující do nesprávného skutkového zjištění (nesprávné vyhodnocení důkazů, nesprávnosti při měření rychlosti) projednat v řízení před správním soudem (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43). Provádění důkazu výše zmíněným odborným posudkem nebylo na místě jednak proto, že skutek byl dostatečně prokázán, jednak proto, že se jím žalobce snažil doložit novou skutečnost, kterou nepřipustně účelově uplatnil až v řízení o žalobě.
36. Krajský soud nemohl přisvědčit ani námitce, že bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces, když nebyl přizván k projednání přestupku. Otázku zda má obviněný z přestupku právo být osobně přítomen projednání své přestupkové věci, a to vedle svého zástupce, či nikoliv, totiž řešil nadepsaný krajský soud již v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 51A 8/2013-46. Opíral se přitom i o nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II.ÚS 788/02, a konstatoval, že z hlediska judikatury Evropského soudu pro lidská práva třeba řízení o přestupku považovat za řízení, v němž se rozhoduje o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy, a proto že má obviněný

z přestupku základní právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti podle § 74 přestupkového zákona, ledaže by odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit, nebo se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

37. Obiter dictum k této otázce krajský soud ještě dodal, že řadí-li se přestupky v kontextu výše uvedeného nálezu Ústavního soudu do oblasti trestní a zároveň se poukazuje na subsidiaritu trestních předpisů při jejich řešení, pak předpoklady projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce lze poměřovat nejen Listinou základních práv a svobod a přestupkovým zákonem, ale též trestním řádem (zákon č. 141/1961 Sb., v platném znění), podle jehož § 202 odst. 2 lze hlavní líčení v nepřítomnosti obviněného konat (obdoba ústního jednání o přestupku dle § 74 odst. 1 přestupkového zákona) – mimo jiné - jen tehdy, nejsou-li žádné pochybnosti o doručení obžaloby a jeho předvolání k hlavnímu líčení obviněnému, přičemž z ustanovení § 196 odst. 1 a 3 a § 198 odst. 1 trestního řádu plyne, že jak obžaloba, tak předvolání se doručuje jak obžalovanému, tak jeho obhájci.
38. Třeba přitom ještě zdůraznit, že v uvedené věci měl obviněný z přestupku navíc výslovný zájem být osobně přítomen při projednávání přestupku, na rozdíl od nyní projednávané věci, v níž žalobce v podstatě pasívně očekával, že k jednání bude obeslán.
39. Nejvyšší správní soud však měl tyto závěry Krajského soudu v Hradci Králové v rozsudku ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 120/2014-21, za nepatřičné (tudiž nezbyvá, než mít za nedůvodnou i námitku o porušení § 74 odst. 1 přestupkového zákona), když uvedl následující:
40. „Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná především o posouzení otázky, zda v posuzované věci byly splněny podmínky § 74 odst. 1 zákona o přestupcích pro projednání věci bez přítomnosti žalobce. Nejvyšší správní soud při posouzení této otázky vycházel z níže uvedené ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, na kterou přílehavě poukázal stěžovatel v kasační stížnosti, přičemž neshledal žádný důvod se od této judikatury odchýlit.
41. V rozsudku ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 111/2011 – 56 (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud vyslovil, „že podle ustanovení § 74 zákona o přestupcích koná o přestupku správní orgán v prvním stupni ústní jednání; v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Ve shodě se žalovaným soud konstatuje, že z obsahu správního spisu není patrné, že by správní orgán I. stupně hodlal v průběhu ústního jednání provést výslech žalobce, tzn. obviněného, resp. že by tento výslech byl nezbytný pro správné a úplné zjištění skutkového stavu. Jak totiž plyne ze spisu, správní orgán měl k dispozici řadu důkazů, které spáchání přestupku žalobcem dostatečně prokazovaly.
42. Ve shodě se stěžovatelem má rovněž Nejvyšší správní soud za to, že krajský soud dostatečně od sebe neodlišil potřebu výslechu účastníka od nutnosti konat ústní jednání před správním orgánem. V případě ústního jednání totiž skutečně není nezbytné, aby se ho obviněný fyzicky účastnil a zákonná úprava proto ani nepožaduje doručování předvolání přímo jemu za situace, kdy je řádně zastoupen. Krajský soud se mýlí, pokud dospěl k závěru, že práva zakotvená v ustanovení § 36 správního řádu jsou právy výlučně účastníka řízení samotného a nemůže je proto vykonat jeho zástupce. Jestliže totiž podle

tohoto zákonného ustanovení platí, že účastníci mají právo vyjádřit v řízení své stanovisko, mohou požadovat o poskytnutí informací a musí jim být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jedná se ve všech případech z povahy věci o práva, která mohou využít účastníci řízení jak sami, tak také prostřednictvím svých zástupců. Z citovaného ustanovení tak nelze dovodit, že se jedná o případ, kdy má obviněný v řízení něco vykonat osobně ve smyslu ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu, a tedy že správní orgán nemůže komunikovat pouze s jeho zástupcem, nýbrž musí předvolání k ústnímu jednání doručit též obviněnému.

43. Za podstatnou pak považuje zdejší soud především skutečnost, že v důsledku nedoručení předmětného předvolání přímo žalobci nemohla být porušena jeho práva na spravedlivé projednání věci, jelikož veškerá svoje procesní práva měl možnost uplatňovat osobně anebo prostřednictvím svého zástupce. Ze správního spisu plyne, že celkem ve třech případech byl žalobce předvolán k ústnímu jednání, vždy byl výslovně poučen o svých právech a měl tak dostatečnou možnost je uplatňovat. Jejich uplatňování zákonem předvídaným způsobem však přitom nutně zůstává toliko jeho právem, nikoliv povinností.“
44. *V rozsudku ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 53/2013 – 37, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „v případě ústního jednání není pro uplatnění procesních práv účastníka řízení nezbytná jeho osobní účast. Povaha těchto práv nevyžaduje osobní úkon účastníka, ale účastník může tato práva uplatnit prostřednictvím svého zástupce, který může navrhopvat důkazy, seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, klást svědkům otázky atd. Z úkonů zástupce pak vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému (§ 34 odst. 1 správního řádu). Podmínka osobní účasti obviněného při jednání nevyplývá ani z čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle něhož má každý obviněný právo obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru. Pokud je tedy obviněný zastoupen, zpravidla postačí, pokud se ústního jednání zúčastní pouze jeho zástupce.*
45. Osobní účast obviněného, který je zastoupen, by byla vyžadována pouze tehdy, vyvstala-li by potřeba jej vyslechnout z důvodu zjištění skutkového stavu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že správní orgán může požadovat osobní konání zastoupeného v řízení jen tehdy, je-li k tomu oprávněn na základě zákona. Správní orgán tedy může účastníka předvolat k výsledku pouze tehdy, pokud je jeho osobní účast nutná pro dosažení cíle řízení, tedy pro zjištění skutkového stavu (blíže viz např. rozsudek ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 100/2008 – 61).“
46. Potud tedy odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. října 2015, č. j. 51A 7/2014-36, jímž bylo rozhodnuto o žalobě žalobce ze dne 17. 4. 2014 (stejně jako tímto rozsudkem), jejíž obsah je uveden výše. Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 5. 2017, č. j. 2 As 309/2015-40, a to tak, že uvedený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl totiž k závěru, že kasační stížnost byla zčásti důvodná, a to s odkazem na odborný posudek Mgr. P. Š., DIS., který zpochybňoval užití radarového rychloměru v souladu s Návodem, a to konkrétně s odkazem na nedodržení předepsaného úhlu nastavení příslušných částí měřícího přístroje (viz poslední věta bodu 26 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 2 As 309/2015-40). K této problematice konstatoval Nejvyšší správní soud pod body č. 26 – 28 uvedeného rozsudku v podstatě následující:

„Pokud však – jako je tomu i v případě stěžovatele – jeho tvrzení uvedenou „nekvalitou“ netrpí, musí se jimi zabývat hlouběji, a to případně i za pomoci odborného vyjádření (například výrobce rychloměru) či znalce. V první řadě je vhodné ujasnit, z jakých skutkových předpokladů tvrzení účastníka vycházejí a jak tyto skutkové předpoklady lze ověřit. Dále je nutno uvážit, zda ze skutkových předpokladů jsou činěny racionální závěry, zde tedy, zda závěry „posudku“ jsou fyzikálně korektní. Konečně je třeba usoudit, zda tyto závěry nějakým způsobem mění či zpochybňují skutkové závěry, k nimž dospěl správní orgán. V daném případě z „posudku“ plyne, že podle toho, jak stěžovatel za „odborné pomoci“ P. Š. zrekonstruoval rozhodné parametry skutkového děje, mělo auto, v němž byl umístěn radarový rychloměr, stacionárně měřit rychlost auta stěžovatele v jiném než návodem k použití předepsaném úhlu nastavení příslušných částí měřicího přístroje.

Na krajském soudu proto bude, aby se uvedeným tvrzením stěžovatele zabýval, prověřil východiska, na nichž je postaveno, i fyzikální úvahy, na základě nichž stěžovatel dochází k závěru, že rychlost jeho auta byla měřena pod jiným než v návodu k obsluze určeným způsobem. Pokud zjistí, že samotné tyto úvahy nejsou přesvědčivé, nebude důvodu se dále zabývat jejich závěry, neboť bude již takto patrné, že stěžovatel za takovýchto okolností nedokázal věrohodnost měření zpochybnit. Pokud by však prověřením stěžovatelovy argumentace došel krajský soud k závěru, že měřeno bylo vsutku pod jiným než předepsaným úhlem nastavení příslušných částí měřicího přístroje, bude na krajském soudu, aby vyhodnotil, zda a případně jaký vliv takové nedodržení předepsaného postupu mohlo mít či mělo vliv na výsledek měření, tedy zda dosažený výsledek měření je i za takto zjištěného nedodržení pravidel pro měření rychloměrem natolik spolehlivý, že na jeho základě lze shledat naplnění objektivní stránky skutkové podstaty přestupku kladeného stěžovateli za vinu.

Uvedeným způsobem však krajský soud nepostupoval. Naopak, dospěl (zejména na str. 12 svého rozsudku, a to s nepřipadným odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43) k závěru, že se samotnou podstatou argumentace stěžovatele uplatněnou v žalobě (tj. technickými a fyzikálními argumenty ohledně okolností a výsledků měření rychlosti) zabývat nemusí, neboť stěžovatel se připravil o možnost se touto otázkou zabývat svojí účelovou pasivitou v samotném přestupkovém řízení. Závěr krajského soudu je tedy nesprávný, neboť na místě naopak bylo žalobní argumentaci stěžovatele věcně vypořádat. Kasační stížnost je tedy v tomto ohledu důvodná.“

47. Podle § 110 odst. 4 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Krajský soud se tedy podle citovaného ustanovení nemusí ztotožňovat se závěry Nejvyššího správního soudu, musí je však respektovat. Právě vzhledem k tomu, a dále pod vlivem poznámek Nejvyššího správního soudu vyjádřených v jeho rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43 (viz jeho body č. 23, 24), se rozhodl krajský soud ověřit skutkové předpoklady daného děje (zda bylo měřeno v souladu s Návodem) za pomoci znalce.

48. Usnesením ze dne 20. 12. 2017, č. j. 51A 7/2014-77, proto ustanovil na základě § 64 s.ř.s. a § 127 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o.s.ř.“), Ing. M. M., trvalým pobytem Ž. 238, Č., PSČ ..., znalcem ve věci spáchání daného přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona o silničním provozu, jehož se měl žalobce dopustit. Osobu znalce vybral krajský soud ze Seznamu znalců tak, aby místo spáchání údajného přestupku bylo co nejbližší místu jeho trvalého pobytu a aby tak náklady na vypracování znaleckého posudku byly co nejmenší. Znalec

Ing. M. M. krajský soud ujistil, že žalobce nezná, nikdy s ním nebyl v osobním styku. Znalci byly položeny k zodpovězení příslušné otázky, mimo jiné, aby na základě předložených správních a soudních spisů, eventuálně dalších nezbytných podkladů pro řádné zpracování znaleckého posudku, případně i místního šetření, posoudil průběh a způsob měření rychlosti vozidla VW Touareg, reg. značky x, prováděného Policií České republiky dne 3. 9. 2013, kolem 13:55 hod., v obci Doudleby nad Orlicí a stanovil úhel, který svíralo měřicí zařízení s měřeným vozidlem VW Touareg, reg. značky x v době měření jeho rychlosti, jakož i zhodnotit, zda byl v souladu s Návodem na jeho použití.

49. Uvedené usnesení o ustanovení znalce bylo doručeno účastníkům řízení ve dnech 20. a 21. 12. 2017, žádný z nich na ně přes učiněné poučení nikterak nereagoval, tedy nevznese ani proti osobě soudního znalce Ing. M. M. námitky. Jmenovaný vypracoval zadaný znalecký posudek dne 30. 8. 2018 pod č. 3907/2018. Dopisem, vypraveným dne 11. 9. 2018, zaslal krajský soud tento znalecký posudek účastníkům řízení k vyjádření. V něm je zároveň vyzval, aby pokud budou navrhopat při jednání krajského soudu výsledk znalce, aby takový návrh učinili ve lhůtě do 27. 9. 2018. Zatímco žalovanému byl doručen uvedený dopis spolu se znaleckým posudkem již následujícího dne, zástupce žalobce si jej vyzvedl na poště až dne 25. 9. 2018. K projednání žaloby stanovil krajský soud den 23. 11. 2018, o čemž byl zástupce žalobce zpraven dne 29. 10. 2018, a tedy Mgr. J. T. byl k jednání nejen řádně obeslán, ale měl i dostatek času se na ně připravit. Přesto se ho nezúčastnil, ani svoji neúčast při jednání neomluvil. Na rozdíl od žalovaného. Vzhledem k tomu, že neúčast účastníků řízení nebránila projednání a skončení věci, krajský soud projednal žalobou v jejich nepřítomnosti (§ 49 odst. 3 s. ř. s.).
50. V průběhu jednání dne 23. 11. 2018 byl konstatován obsah předchozího rozsudku nadepsaného krajského soudu ze dne 30. 10. 2015, č. j. 51A 7/2014 – 36, a na něj navazujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 2 As 309/2015-46, jímž byl vpředu zmíněný rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Bylo konstatováno, že kasační stížnost žalobce proti uvedenému rozsudku krajského soudu byla shledána oprávněnou pouze v části, a to pokud jde o námitku správnosti měření rychlosti – nevyjasnění úhlu nastavení měřícího přístroje. Z popudu Nejvyššího správního soudu byl krajským soudem opatřen k této otázce znalecký posudek, jak uvedeno vpředu, zpracovaný znalcem Ing. M. M. dne 30. 8. 2018 pod č. 3907/2018. Tento znalecký posudek měli účastníci řízení k dispozici před jednáním krajského soudu s náležitým časovým předstihem, takže měli dostatek času k tomu, aby se k němu mohli, k jeho závěrům, vyjádřit, zpochybnit je, případně aby navrhli doplnění posudku, což neučinili.
51. Při jednání krajského soudu byly provedeny důkazy posudkem znalce Ing. M. M. ze dne 30. 8. 2018, ev. č. 3907/2018, z něhož bylo zjištěno, že měření rychlosti vozidla registrační značky x, řízeného žalobcem, bylo provedeno ze strany Policie ČR v souladu s Návodem na obsluhu měřícího zařízení RAMER 7CCD a že sporovaný úhel měření byl v toleranci měřícího zařízení výrobce. Závěry znalce k uvedené problematice jsou rozvedeny na č.l. 20 a 21 uvedeného posudku. Dále byl proveden důkaz Technickou zprávou k ověření Odborného posudku č. ODP-168/2014 PŠ-TR, přiloženého žalobcem k žalobě, z níž vyplývá, že tento odborný posudek je chybný. Tato Technická zpráva je součástí posudku.
52. Na základě provedeného dokazování krajský soud znovu přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s., ale to již

jen v té jeho části, kterou shledal Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 2 As 309/2015-46, jako důkazně nedoloženou. V ostatním měl totiž Nejvyšší správní soud dřívější rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. října 2015, č. j. 51A 7/2014-36, za zákonný, a proto krajský soud mohl tuto jeho legitimní část převzít i do tohoto rozsudku bez dalšího (viz shora). Proto na ni v dalším, co se týče žalobních námitek již aprobebovaných Nejvyšším správním soudem, také již jen odkazuje.

53. K otázce vrácené krajskému soudu k dalšímu řízení nelze nepoznamenat, že jak správní orgány zúčastněné na přestupkovém řízení, tak i krajský soud, měly za to, že podklady, z nichž bylo vycházeno (oznámení přestupku, úřední záznam o kontrole žalobce z důvodu nedodržení nejvyšší povolené rychlosti, ověřovací list použitého silničního radarového rychloměru RAMER 7CCD, fotodokumentace zaznamenávající měřené vozidlo, jež žalobce řídil), byly plně dostatečné k závěru (a žalobce je v průběhu přestupkového řízení ani nezpochybňoval), že žalobce spáchal za vinu mu kladený přestupek. Nebylo totiž žádných pochybností o tom, že měření bylo provedeno způsobitelným měřicím zařízením a příslušným policejním orgánem. Ani v Odborném posudku ze dne 17. 4. 2014, č. ODP – 168/2014/PŠ-TR, zpracovaném Mgr. P. Š., DIS, tyto skutečnosti zpochybňovány nebyly. Výslovně se v něm totiž uvádí, že měřicí zařízení pracovalo v době měření správně.
54. Krátce řečeno, správní orgány podle krajského soudu nerezignovaly na zjištění správného skutkového stavu a ten v souladu s nimi dospěl k závěru, že přestupkové jednání žalobce bylo dostatečně zdokumentováno a prokázáno. Že již shromážděné důkazy ((oznámení o přestupku, fotodokumentace se záznamem měření vozidla a ověřovací list radarového rychloměru byly dostatečné k objasnění skutkového stavu věci) vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje, a právě proto měl krajský soud zmíněný odborný posudek pouze za podklad, nepřesahující rovinu vlastního tvrzení žalobce, které není schopno samo o sobě vzbudit důvodnou pochybnost o zjištěném skutkovém stavu věci. Vždyť zpracovateli uvedeného posudku nemohlo být známo ani přesné umístění měřicího zařízení v okamžiku měření, a jak vyplýne ještě z dalšího, vycházel při jeho zpracování z chybných údajů.
55. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 2 As 309/2015-46, však krajský soud v důsledku nezohlednění Odborného posudku ze dne 17. 4. 2014, č. ODP – 168/2014/PŠ-TR, zpracovaného Mgr. P. Š., DIS, pochybil. Vzhledem k tomu, jakož i výše zmíněným poznámkám osobního charakteru, proto krajský soud doplnil dokazování ohledně správnosti měření rychlosti vozidla řízeného žalobcem, a to v souvislosti s nastavením předepsaném úhlu příslušných částí měřicího přístroje, posudkem znalce.
56. Z provedených důkazů při jednání krajského soudu dne 23. 11. 2018 bylo zjištěno (viz posudek zpracovaný znalcem Ing. M. M. dne 30. 8. 2018 pod č. 3907/2018), že:
- „...z hlediska průběhu a způsobu měření rychlosti vozidla VW Touareg, r. z. x, nebyl ze strany Policie ČR zjištěn postup, který by byl v rozporu s Návodem na obsluhu měřicího zařízení RAMER 7CCD. V odborném posudku sporovaný úhel, pod kterým mělo být měření prováděné, byl ve skutečnosti v toleranci měřicího zařízení výrobce. Výsledek měření Policie ČR lze tedy považovat za objektivní.
 - Z provedeného geodetického měření ve 3D za pomoci totální stanice a optického hranolu, kdy jako podklady byly vzaty určité parametry z předložených fotografií, byl

v rámci tohoto měření zjištěn intervalový výstup měřeného úhlu, pod kterým bylo prováděné měření rychlosti vozidla VW Touareg. Tento úhel byl vymezen v rozmezí 19,3160° až 19,7462°.

57. Z těchto údajů je zřejmé, že výsledek měření policejního vozidla za použití přístroje RAMER

7CCD byl v požadované výrobcem stanovené toleranci měřícího zařízení.

58. Údaje uvedené v předloženém Odborném posudku lze považovat jednoznačně za nesprávné.

- Tvzení zpracovatele předloženého Odborného posudku se opírá o vstupní parametry, které nejsou žádným způsobem doložené a v případě červené směrnice zakreslené do mapového přehledu se dokonce jedná o chybné zakreslení této směrnice.“

59. Součástí shora zmíněného znaleckého posudku je i „Technická zpráva k ověření odborného posudku č. ODP-168/2014/PŠ-TR“, zpracovaná Ing. R. L., úředně oprávněným zeměměřickým inženýrem, kterou byl rovněž proveden důkaz při jednání krajského soudu. Právě v ní se mimo jiné uvádí, že „...posudek č. ODP-168/2014/PŠ-TR je chybný a červená čára (osa) je vedena k jinému vjezdu cca o 23 m dále od správné pozice VW Touareg.“

60. Z uvedeného tedy jednoznačně plyne, že žalobcem předložený odborný posudek nemá potřebnou důkazní hodnotu, když vychází z nesprávných vstupních údajů a že na dosavadních závěrech o tom, že se žalobce daného přestupku skutečně dopustil, nemůže nic změnit.

61. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem proto krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. . jako nedůvodnou zamítl (viz I. výrok tohoto rozsudku).

62. Pokud jde o náhradu nákladů řízení, přicházely do úvahy náklady řízení účastníků řízení v souvislosti s přezkumným řízením před nadepsaným krajským soudem o žalobě a dále před Nejvyšším správním soudem za řízení o kasační stížnosti žalobce. Žalobce byl sice úspěšný v řízení o kasační stížnosti, protože je ale o nákladech řízení rozhodováno až podle celkové úspěšnosti účastníka řízení ve věci, nezbylo, než konstatovat, že žalobce úspěšný nebyl, když jeho žaloba byla nakonec zamítnuta, a proto ani nemá právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému, který úspěch ve věci měl (§ 60 odst. 1 s. ř. s). Krajský soud však nezjistil, že by žalovanému nějaké náklady řízení v dané věci vznikly, a proto o nich rozhodl tak, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 23. listopadu 2018

JUDr. Pavel Kumprecht v. r.
samosoudce